

ΠΟΥΛΙΑ

(Η ΑΔΙΚΗΜΕΝΗ ΟΡΦΑΝΗ)

Τοῦ κ. ΓΕΡ. ΜΑΚΡΥΔΗΜΑ

8ην
Πήρε τ' αὐτὸν τὸν Ἀντώνη τὰ λόγια του καὶ φώναξε:
—Καὶ πότε τὴν γένεσιν ξέδερφε στὸν Παράδεισο, ώστε νὰ ξέρεις πῶς εγεῖς ἀπὸ τὰ ίδια καὶ ἔκει μέσα;

Γέλασκαν καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ καὶ ὁ Λάμπτης πιὸ φυλαχτά συνέχεια:

—Δὲν ἀμφιθάλλω δεσποινὶς Λελέ, θὺ εἶναι δικύος σας γοῦστο τὰ λουλούδια σας. Ή τοῦ Πωρφία δέλπετε δὲν ἀρκεῖται στὸν ἔκατον τῆς, θέλει κι ὅλα τὰ γύρω τῆς ὡμορφα...

—Μιλάτε σὲ νὰ μήν γένετε ξακιδήθη ὡμορφά σὲ λουλούδια. Σὲν τὰ ἄλλα ἔξω ἀπὸ τὸν κήπο μου νὰ είναι ἀσχημάτικα.

—Τέοις δὲν ὑπάρχουν ἀγριολούσιδα. Ἐκεὶ τὸ ώραῖο πνίγεται, κι τρινοφύλλιαί τοῦ ἀνέμικαστα στὰ βάττα καὶ τὸ ἀγριάκαβι.

—Δὲν ἔχετε δίκηο φίλε μου. Απ' ὅλα τὰ λουλούδια δὲ λείπει νὰ ὑμορφιά. Καὶ ἂν αὐτὰ ἐδῶ φρίνονται πιὸ ὡμορφα, τὴν πάρα πάνω ὡμορφιὰ τους τὴν πληρώμαν μὲν κομμάτια ἀπὸ τὴν γῆ τους. Μήν γένετε τὸ δέλπι τῆς φυλλίδων τοῦ κήπουσα.

Καὶ πρόσθετες νὴ Λελέ σὲ λίγο: —Αν εἰχανεν φωνή τὶ θάλεγαν; καὶ ποιὰ ζωὴ θὰ προτιμούσαν; τὴν ἐδῶ ή τοῦ ἄγριου λειθαδίου, τοῦ βουνοῦ, τὸ δάσους;. Καὶ οἱ ἀνθρωποι μοάζουσι ποιὸ μὲ τὰ λουλούδια. Γάλα φαντασθήτη ἔνα χωρὶς, φέρτε σὲ νοῦ σας τὸ χωρὶς σας μὲ ἐλεύθερον δρίζοντα, παντοῦ μὲ πρασινάδες, μὲ τὸ ποτάμι του, μὲ τὴ δάρκα του. Μὲ ήσυχη ζωὴ πρὸ πάντων...

—Ωστε πιστεύετε τὴν ζωὴν του χωρὶς καλύτερη ἀπὸ τὴν δᾶσον; ρώτησε κατάπληκτος ὁ Λάμπτης.

—Ἐγώ, ναι.

—Καὶ θὰ προτιμούσατε νὰ ζήτεις στὸ χωρὶς πάρα ἐδῶ;

—Γιατὶ δῆ—ἀπάντησε τέλος οἱ Λελέ καὶ ἐρρίξει μαρκά τὸ δέλματος σὲ νὰ θήσει νὰ κρύψεις τὰς σκέψεις ποὺ μὲ μιὰς πετάχηκαν στὸ μωλό της.

—Οἱ Λάμπτης μὲ ἀντιγνωμιὰ ἀξένθυματος πάνω στὸ ἰδού θέμα ἐτοιμάζονταν νὰ ἐπιμενεῖ. Οἱ Ἀντώνης θύμως τὸν στόμαδας ἀγναντίσιμον.

—Ξέδερφε η ἀφίνεις τῆς Σολωμονικής η μπένω καὶ τρώω καὶ τὰ δέλματα γάλκα. Μὲ σκάστω, δὲ δεστάω.

Τὸ προς τῆς ἀλλῆς ήμέρας δὲν προσέλθει τοῦ σκεπτόταν για τὸ Λελέ:

—Για τὸ πλάχομα θεέκω!! ἔχει δίκηο δὲν ἀντώνης.. Γιά ποιὸν τάχα νὰ ἔχει γεννηθεῖ... θὰ είναι πολὺ μεγάλος. Μέγας καὶ τρανὸς γιὰ νὰ είναι ξέδης της. Μπορεῖ καὶ νὰ μήν ὑπάρχει τέτοιος. Καὶ συνέχειε μὲ τὴ φωνάσια του νὰ τὴ γέλειε στὸ πλάτον του, καὶ προσταθεῖεν νὰ φορεῖ.

(Συνεχίζεται)

ΣΤΗ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ,

Γ' ἀφιερωματα τῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ,

ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ-ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Κύριες & Δεσποινίδες

Πάντα καὶ ιδίως τὴν ἀνοίκη καὶ τὸ καλεσμάτιρο ἔπειτας καλέρημανόν τους γένεσιν νὰ ἐπιμενεῖ. Οἱ Ἀντώνης θύμως τὸν στόμαδας ἀγναντίσιμον.

—Ξέδερφε η ἀφίνεις τῆς Σολωμονικής η μπένω καὶ τρώω καὶ τὰ δέλματα γάλκα. Μὲ σκάστω, δὲ δεστάω.

Τὸ προς τῆς ἀλλῆς ήμέρας δὲν προσέλθει τοῦ σκεπτόταν για τὸ Λελέ:

—Για τὸ πλάχομα θεέκω!! ἔχει δίκηο δὲν ἀντώνης.. Γιά ποιὸν τάχα νὰ ἔχει γεννηθεῖ... θὰ είναι πολὺ μεγάλος. Μέγας καὶ τρανὸς γιὰ νὰ είναι ξέδης της. Μπορεῖ καὶ νὰ μήν ὑπάρχει τέτοιος. Καὶ συνέχειε μὲ τὴ φωνάσια του νὰ τὴ γέλειε στὸ πλάτον του, καὶ προσταθεῖεν νὰ φορεῖ.

ΜΑΡΙΑΣ ΦΕΒΡΑΝΟΤΑΥ

Σούτιέν, Κορεάδες,

Ζαρτίέρες, Μαγιώ.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ — ΔΟΚΙΜΑΣΤΗΡΙΟΝ

(ΤΡΙΠΟΝ ΝΑΥΑΡΧΩΝ 94)

ΤΟ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΥ

ΜΕΤΕΦΕΡΘΗ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ

ΚΟΡΙΝΘΟΥ—ΒΟΤΗΗ ΑΡ. 44, ΤΗΛ. 34-38

ΟΡΘΟΔΟΝΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΟΣ-ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΕΙΔΙΚΟΣ

ΕΙΔΙΚΟΣ ΑΓΓΕΛΙΑΣ

<p